

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

DR. BITSKEY BOTOND Főtitkár Úr részére

Ügyszám: IV/1247-3/2014

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/1247-2/2014 ^{H. #jav. dtd}
Érkezett:	2014 NOV 07.
Példány:	2
Melléklet:	0 db
Kezelőiroda:	P-1

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, Dr. Grundtner György [REDACTED] –a csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, Dr. Szemes Tamás [REDACTED] útján– a 2014. október 1. kelt Alkotmánybíróság által megküldött tájékoztatóban megjelölt kiegészítésre és hiánypótlásra nyitva álló 30 napos határidőn belül az Alkotmánybíróságról szóló **2011. évi CLI. törvény 27 §-a** alapján, az eredeti beadványban megfogalmazott, az ügy előzményeire, pertörténetére és jogi értékelésére, alaptörvénnyel való ütközésére vonatkozó részeinek fenntartása mellett az alábbi

alkotmányjogi panasz kiegészítést és hiánypótlást

terjesztem elő:

Az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 27.§-a alapján terjesztjük elő, amely szerint alaptörvényellenes bírói döntéssel szemben az egyedi ügyben érintett személy alkotmányjogi panasszal fordulhat az Alkotmánybírósághoz, ha az ügy érdekében hozott döntés vagy a bírósági eljárást befejező egyéb döntés

- a) az indítványozó Alaptörvényben biztosított jogát sérti, és
- b) az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva.

Az egyedi ügyben érintett fél vagyok. Az alkotmányjogi panaszommal támadott ítélet egy olyan ügyben született, melyben felperesként vettem részt.

Az egyedi ügyben hozott utolsó, a felülvizsgálatot is kimerítő jogerős ítélet, az ügy érdekében hozott utolsó döntés, így alapjogsérelmem személyes és közvetlen, tényleges és aktuális érintettség alapján következett be.

A jogorvoslati lehetőségeimet kimerítettem. Felülvizsgálati kérelmem alapján született a Kúria Pfv.I.20.724/2013/10 sz. ítélete ellen törvényes fellebbezésnek nincs helye.

Az Abtv. 30. § (1) bekezdése szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés kézbesítésétől számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Alkotmányjogi panaszom előterjesztésére a törvényes határidőn belül, míg kiegészítem és hiánypótlásom a tájékoztatóban megjelölt határidőn belül került sor.

Jogi álláspontom, hogy az Alkotmányjogi panaszom vizsgálatát, nem csak a Kúria Pfv.I.20.724/2013/10 sz. ítéletére, de a pertörténet további, általam a korábbi beadványban megjelölt bírósági döntésekre is figyelemmel szükséges elvégezni. Ennek indoka, hogy a korábbi bírósági döntések ellen jogorvoslati lehetőséggel éltem, melynek kimerítése előtt alkotmányjogi panaszt azokra beadni nem volt módom.

Itt szeretnék hivatkozni az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban megfogalmazottakra, különös tekintettel a **IV/02868/2012 sz.** ügyre (62 bekezdés), melyben az Alkotmánybíróság a támadott ítélet elleni alkotmányjogi panasz vizsgálatakor figyelemmel volt arra a tényre, hogy a vélt jogsérelmek nagyjából a korábbi eljárások során érték az indítványozót. Az Alkotmánybíróság nem hagyta figyelmen kívül azt sem, hogy az ügyet lezáró eljáró bíróság vizsgálta-e az eljárás egészét, így az indítványozó által állított eljárási anomáliákat is, és ott jogsértést megállapított, vagy sem. Ebből az Alkotmánybíróság megfelelő alapot látott az eljárás egészének felülvizsgálatára. Jelen panaszom elbírálásakor kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy hasonló módon vizsgálja a jelen ügy korábbi határozatait is! „A tisztességes eljárás pedig olyan minőség, amelyet az eljárás egészének és körülményeinek figyelembevételével lehet csupán megítélni” (Abh Indokolás).

Az Abtv. 29. §-a szerint az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be. Álláspontom szerint e követelménynek alkotmányjogi panaszom megfelel. A korábban és az alábbiakban is kifejtett érvelésünk szerint ugyanis a tulajdonhoz való jogom, valamint a bírósági eljárás tisztességes és ésszerű határidőn belül történő elbírálásához való jogom sérelmét a polgári bíróság Alaptörvénynek és a korábbi Alkotmánynak nem megfelelő jogértelmezése közvetve és közvetlenül is okozza.

A jelen ügy befogadását mindkét szempont alátámasztja. Az eljáró bíróság a támadott ítéletben olyan jogértelmezést követett, amellyel az indítványozó tulajdonhoz való alapjogát korlátozza, valamint eljárásában nem volt figyelemmel az ügy tisztességes tárgyaláson ésszerű határidőn belül történő elbírálás kötelezettségére. Az indítvány ezáltal két alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vet fel, ami egyúttal a bírói döntést érdemben befolyásolta.

Ezen előkérdések tisztázása után azt indokolom, hogy a kifogásolt ítéletek miért ellentétesek az Alaptörvény megjelölt rendelkezéseivel és miért sértik alapvető jogaimat.

I. Alkotmányjogi panasz eljárási okokból:

XXVIII. cikk

(1) Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.

Az Alaptörvény negyedik módosítása 2013. április 1. napjával hatályon kívül helyezte az Alaptörvény 2012. január 1-jei hatálybalépése előtt meghozott alkotmánybírósági határozatokat. Az Alkotmánybíróság a **13/2013. (VI. 17.) AB** határozatában megállapította, hogy a hatályon kívül helyezett alkotmánybírósági határozatokban kidolgozott érvek jogelvek és alkotmányossági összefüggések felhasználhatóak az újabb ügyekben vizsgálandó alkotmányjogi kérdések elbírálásakor is, „ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy

alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntés indokolásába történő illesztése.” {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [32]}

Az Alkotmánybíróság a **7/2013. (III. 1.) AB** határozatban megállapította, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt szabály értelmezésekor – az Alkotmánnyal fennálló tartalmi és kontextuális egyezés okán – irányadónak tekinti a tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joggal kapcsolatban kimunkált korábbi alkotmánybírósági gyakorlatot.

A támadott ítélet előzménye két egyértelműen elválasztható részre tagolódik:

Az eljárás első felében az általam felperesként kért tulajdonostárs által használat többletterület szakértői bizonyítást nyert és a bíróság megállapította a többlethasználati díj összegét. A következő részítélet és ítéletek rendelkeznek erről: Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.P.88.679/1999/88 ítélete, Pesti Központi Kerületi Bíróság 8.P.89.989/2005/57 ítélete, Fővárosi Törvényszék 43.Pf. 630 186/2010/4 számú jogerős részítélete.

Az eljárás második felében az alperesek által kért felülvizsgálat benyújtását követően 17 év pereskedés után a Legfelsőbb Bíróság jogalap vizsgálatára utasította a Fővárosi Törvényszéket, mely a nem egyértelmű iránymutatások szerint, bizonyítási eljárást le nem folytatva hozta meg részítéletét, amit a Kúria, az általam támadott részítéletével helyben hagyott. A következő végzés és részítéletek rendelkeznek erről: A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felül vizsgálati bíróság Pfv. I. 20.669/2011/7 számú végzése. Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú jogerős részítélete. A Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítélete.

A **8/1992 AB** határozat szerint az ésszerű idő követelményének az az eljárási idő felel meg, amely az ügy megfelelő elbírálásához, a megalapozott döntés meghozatalához szükséges. Ennek elemi része a **percselekmények időszerűségének a követelménye**, melynek célja, a polgári perek elhúzódásának megakadályozása. Álláspontom szerint a végzések tartalmi vizsgálata nélkül is szembeötlő az időszerűtlen percselekmény, ami további kételyt támaszt a pártatlanság elvével kapcsolatban is.

Az eljáró bíró felé magatartásában szubjektív, míg az eljárás szabályzásában objektív követelmény a **pártatlanság**. Az eljáró bíró törvényi kötelezettsége, hogy kerüljön minden olyan helyzet kialakulását, mely pártatlanságával szemben bármilyen kétséget is támaszt. Alkotmányjogi megközelítésben **jelen eljárás szabályzásában kifejezésre jutó objektív követelmény megléte hiányzik**, amikor 17 éves eljárási folyamat után a jogalap vizsgálatára utasító végzést hoz a bíró, nem elfogadva a korábban eljáró bíróságok szakmai ítéletét. Emiatt a **215/B/1999 AB** határozatban rögzített ésszerű időn belül történő befejezéshez való jog a pártatlanság követelményével való más érdekek előtérbe helyezése miatti ellentétben állása jelen esetben teljességgel kizárható, így azok erősítve egymást az alkotmányossági próbán csak az alapjogsérelmet mutatják.

A Bíróság az ügy elbírálása során hozott döntéseivel a fenti alkotmányos kötelezettség ilyen fokú figyelmen kívül hagyásával, összességében és külön-külön is ésszerű kételyt kelt az eljárás tisztességes voltával kapcsolatban.

Az ésszerű határidőn belül történő elbíráláshoz való alaptörvényben rögzített jogomat sérti mindhárom döntés. Nem elfogadható, hogy 1994 július 13-a óta folyamatban lévő ügyben

meghozott ítéleteket 2011-ben jogalap vizsgálata miatt újra bizonyítási eljárás alá vonják. A természetes jogérzékre és az eddigi bírói gyakorlatra, különösen az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlatára is figyelemmel egyértelműen megalapozott alapjogi sérelmem.

Az ügy megfelelő értékelésének elősegítése végett három ténykörben kívánom érvelésemet előadni:

Ügy:

1. Jelen ügy objektíve nem bonyolult, polgári peres eljárásban $\frac{1}{2}$ - $\frac{1}{2}$ tulajdoni arányban lévő tulajdonosok többlethasználati díjmegállapításának ügyében folyt. Komplexitását tekintve egyszerűnek mondható, még ha három alperes állt szemben egy felperessel, és ahogy azt a történeti előzményekben korábban kifejtettem 1951-re visszamenő vonatkozásai vannak. Különleges, egyéb összetevőket nem lehet megfogalmazni, amelyeknek az eljárás időtartamára számottevő befolyása lehetne.

Felek:

1. A szakértői eljárások és helyszíni bejárások alkalmával Alperesek, valamint a kirendelt szakértők részéről is felróható időhúzásra vonatkozó magatartás (több alkalommal nem jelent meg) tanúsítása volt tapasztalható. (Ez a periratok között észrevételként 2004. szeptemberi keltezéssel megtalálható.) A Bíróság azonban ezen magatartás ellen nem lépett fel kellő eréllyel és a rendelkezésre álló eszközeivel az alperesek perelhúzó magatartását sem nem előzte meg, sem nem szankcionálta. Alperesek részéről a perelhúzás egyszerű gazdasági érdekekkel párosult, hiszen többlethasználati díj megfizetésének kötelezettségével már nem lett volna optimális gazdasági vállalkozás az ingatlan gazdasági hasznot hajtani tudó ingatlanrészének hasznosítása, így érdekükben állt az időhúzás.
2. Felperesként nem késleltettem magatartásommal az ügy előremenetelét, kereseti kérelmemet nem módosítottam. Mivel eszközöm nem állt rendelkezésre az ügy felgyorsítása érdekében, így minden alkalommal a megadott határidőben megtettem jognyilatkozataimat, az eljáró bírósággal mindenben időben együttműködtem. A körülmények változását követve keresetem pontosítását azonnal megtettem.

Bíróság:

1. Magyarország közhatalmi szerveinek saját magatartása nagyban hozzájárult az ügy ilyen kép elhúzódásához és ezáltal alkotmányos felelősséggel tartozik!
2. Panaszos félként, az állami szervek vonatkozásában nem állapítható meg jelentős, indokolatlan késedelmem.
3. A támadott ítélet előzményei közül Legfelsőbb Bíróság eljáró tanácsa új eljárás lefolytatására vonatkozó döntését a fenti indokok alapján látom alaptörvényben biztosított jogaimmal ellentétesnek.
4. A Legfelsőbb Bíróság teljesen figyelmen kívül hagyja, hogy a korábbi, alacsonyabb szintű bíróságok döntésük (2011 előtti) során a hosszú bizonyítási eljárás lefolytatásakor meggyőződtek a jogalap vizsgálata után, hogy döntésüket megfelelő jogi alapokon tudják meghozni. Végzése sérti a tisztességes eljárás alaptörvényi követelményét, hiszen 17 év után, nem egyértelműen - a keletkezett peranyagokból - állást foglalni, hanem egy komolytalan az anyagi jogi és eljárásjogi érvrendszerrel nem körülbástyázott, a bírósági gyakorlatra hivatkozó, de bírói fórumokon határozatokban, vagy iránymutatásban testet nem öltött jogelvekre alapozottan új

eljárásról rendelkezni, nem több, mint az ésszerű határidő követelményének figyelmen kívül hagyása.

5. A Fővárosi Törvényszék bizonyítási eljárást a Legfelsőbb Bíróság iránymutatásával ellenkezőleg nem folytatott le. Részítéletét a peranyagok helytelen értékelésével, a korábbi bírói döntések áttanulmányozása és megalapozott indokok nélkül hozza meg. Az eljárás ezen szakaszának megállapításai az Alaptörvény szellemiségével, annak Nemzeti Hitvallás részében egyértelműen megfogalmazott részével össze nem egyeztethetőek, hiszen a felek között olyan történelmi korszakban született kényszer megállapodásokat fogad el jövőre nézve is véglegesnek és törvényesnek, melyek alaptörvényben rögzített **alapjogaim elvi alapját sértik**. A bíróság az Alaptörvénnyel összhangban köteles döntését meghozni, mely a tárgyalat részítélet esetében teljességgel elmaradt.
6. A Kúria (a Legfelsőbb Bíróság azonos tanácsa) nem észlelve az általa okozott eljárási anomáliát, fenntartva korábbi álláspontját megerősíti a Fővárosi Törvényszék alaptörvény ellenes részítéletét.
7. Kúria részítéletében iratellenesen foglal állást és több helyen tévesen hivatkozik tényekre. Az iratanyag nem megfelelő ismerete sérti a tisztességes eljárás tájékoztatási kötelezettségre vonatkozó részét.
8. Részemre nem elfogadható azon indok, hogy a bíróságok túlterheltek, finanszírozási nehézségeik, adminisztrációs problémáik vannak, hiszen az állam objektív kötelezettsége, hogy hatékony jogvédelmi rendszert működtessen.

Az Alkotmánybíróság állandó gyakorlata szerint a jogállam legfontosabb eleme a jogbiztonság, amelynek ki kell terjednie a jog egészére és egyes részterületeire is. A jogbiztonság egyrészt megkívánja a normavilágosságot, másrészt követelményt támaszt az egyes jogintézmények irányában is, amely szerint **működésüknek előre kiszámíthatónak és előreláthatónak kell lennie**. A jogállam értékrendjének egyik legfontosabb pillére a jogállami garanciák érvényre juttatása a jogintézmények működése során. Ezek hiányában sérül a jogbiztonság, a jogszabályok következményeinek kiszámíthatósága, és esetlegessé válhat az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében biztosított alapvető jogok érvényre jutása is.

Összefoglalva:

A bírósági eljárásban részvevőként azzal a ténnyel szembesültem, hogy a bíróság előtt folyamatban lévő ügyem hosszú évekig, mindösszesen **18 évig** elhúzódott. Az eljárás ilyen ésszerűtlenül hosszú időtartama megrendíti a jogbiztonságot, megkérdőjelezi az igazságszolgáltatásba vetett hitet, ezért kérem a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felülvizsgálati bíróság Pfv. I. 20.669/2011/7 számú végzésének, a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú jogerős részítéletének és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítéletének megsemmisítését.

II. Alkotmányjogi panasz alapjog sérelméből:

XIII. cikk

- (1) Mindenkinek joga van a tulajdonhoz és az örökléshez. A tulajdon társadalmi felelősséggel jár.
- (2) Tulajdont kisajátítani csak kivételesen és közérdekből, törvényben meghatározott esetekben és módon, teljes, feltétlen és azonnali kártalanítás mellett lehet.

A tulajdon a személyek legkiterjedtebb rendelkezési jogosultsága a dolgok felett, melyet a jogrend biztosít számukra. Tulajdonjog határozza meg, hogy ki lehet tulajdonos, ki és mi lehet dolog, illetve hogy a személyek dolgok feletti uralmának hol szabjunk határt. Ez az uralom lehet korlátlan vagy számos vonatkozásban korlátozásnak kitett. A tulajdon a tulajdonosi jog abszolutizálását, korlátlan tulajdonszabadságot jelent. A tulajdonost megillető jogosultságok a birtoklás és a birtokvédelem joga, a használat és a hasznok szedésének joga, valamint a rendelkezési jog.

Jelen ügyemben, az alkotmányjogi panaszomban korábban már kifejtett anyagi jogi hivatkozásokon túl alkotmányjogi érvelésemet kívánom előadni:

Nem vitás, hogy a támadott Kúriai döntés, a Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítélete és előzményei a tulajdonjogom korlátozását eredményezi. Ennek szükséges és arányos mértéke azonban komoly kétségeket vet fel alkotmányjogi szempontból, ami miatt jogsérelmemet látom egyértelműen megvalósulni.

A magyar Alkotmánybíróság gyakorlata alapján megalapozottan kijelenthető, hogy – az Emberi Jogi Egyezmény tulajdonvédelmi rendelkezéseinek alkalmazása kapcsán kibontakozó gyakorlat által tükrözött szempontokhoz némiképp hasonló módon – a tulajdonhoz való jognak az alkotmányos védelme egyrészt általában, absztrakt módon jelenti a tulajdonosi jogállás védelmét (a tulajdon garantálását), másrészt pedig a tulajdon elvonása elleni védelmet és a tulajdon korlátozása elleni védelmet biztosítja. Az alkotmányos alapjogként való védelem azt is jelenti – és ezt az Alkotmánybíróság gyakorlata egyértelműen alá is támasztja -, hogy ez a védelem általános jellegű, és nem korlátozódik a polgári jogi tulajdonjog biztosítására és védelmére.

A tulajdon egyik leglényegesebb alkotmányos korlátja az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján a tulajdon társadalmi kötöttségéből fakad.

Esetünkben, amikor két tulajdonos (tulajdonostárs) egymást kizáró érdekei között kell az ellentmondást feloldani, nem beszélhetünk társadalmi kötöttségről. A polgári jogban a közös tulajdon, illetőleg általában a tulajdon magánjogi korlátainak szabályozása körében tudjuk magunkat elhelyezni.

Helyzetünkben, amelyben a tulajdonos a saját tulajdonjogát vagy annak valamely részjogosítványát mások zavarása nélkül nem tudja gyakorolni, szükségképpen keletkezik kollízió a két tulajdonjog között. Ez a kollízió a szabályozás és a gyakorlat szintjén csak úgy oldható fel, ha az egyik fél tulajdonjogát sérelem éri.

Ezekben a helyzetekben e szabályokra, amelyeket egy polgári törvénykönyv nyilvánvalóan tartalmaz – alkalmazható az Alkotmánybíróság közérdek/szükségesség/arányosság tesztje, különösen, mivel az érdekmérlegelés is csak a konkrét eseti tényállásokban lehetséges, a szabály szintjén nem.

Elvi szinten nem jelent igazából támpontot az sem, hogy az Alkotmánybíróság többször megerősített felfogása szerint “a tulajdonhoz való jog nem korlátlan, a tulajdonosnak joga

gyakorlása során tekintettel kell lennie mások jogaira, jogos érdekeire. A tulajdonhoz való jog, mint alapjog korlátozása alkotmányos, ha másik jog védelme vagy érvényesülése, illetve egyéb alkotmányos cél más módon nem érhető el, és a korlátozás arányban áll az elérni kívánt cél fontosságával.”

Esetünkben a Kúria támadott ítélete és az ügyben született korábbi döntések a magánjogi tulajdon tényleges elvonását rögzíti, olyan mértékben megterhelve azt, ami számomra a tulajdon elvonásához közeli helyzetet idéz, így a kisajátítás feltételeire és tesztjére kell figyelemmel lenni, és az erre a helyzetre előírt követelményeknek kell eleget tenni.

Ahogy azt panaszomban már kifejtettem az ingatlan két részből, egy lakrészből és egy cukrászdából áll. Azáltal, hogy kerestemben a többlethasználat megállapítását és a polgári törvénykönyvből eredeztethető többlethasználati díj megállapítását és megfizetését kértem, ezáltal az ingatlan megosztásából eleve aránytalan helyzet helyreállítását is indítványoztam. A végleges megosztás kimondása és erre alapozott tulajdonjogból fakadó többlethasználati díjra való jogosultságom elvonása a tulajdonjogba való olyan beavatkozás, mely sem arányosság, sem közérdekekkel alá nem támasztható és tulajdonra épülő polgári szabadságom alapvető tartalmát vonja el.

A tulajdonnak az alaptörvény által biztosított védelme a jogtudományi álláspont szerint kétirányú: egyrészt védelemben részesíti az egyes tulajdonosok konkrét jogait, másrészt biztosítja a magántulajdon, mint jogintézmény fennállását.

Az alaptörvény a tulajdont elsősorban, mint az egyéni lét és önkifejeződés materiális alapjainak a jog eszközeivel való elosztását a piacgazdaság keretei között megvalósító jogintézményt védi. A tulajdon az, ami az egyéni teljesítmény és egyéni kezdeményezés alapján biztosítja és lehetővé teszi azt, hogy a javak termeléséről, forgalmazásáról és felhasználásáról való döntések a piacgazdaság elvei szerint, a magánautonómia adta szabadsággal élve szülessenek meg.

Az alkotmányos tulajdonvédelem biztosítja vagyoni jogi téren a jogosultak egyéni mozgásterét. Ezt feltételezve az adott ügyemben már maga az ingatlan eredeti kialakításából egyértelműen következik, hogy annak megosztása csak az egyik tulajdonostárs sérelmére történhet, hiszen a lakrész és a cukrászda nem különíthető el abban a formában, hogy azonos teljesítmény mellett azonos haszontermelő képességről beszélhessünk. Mindezt arra hivatkozni, hogy szóbeli megállapodással véglegesnek tekinthető a természetbeni megosztás, már alaptörvény ellenes. Mindezeket túl a használati rend jelenlegi véglegesnek ítélt állapotában csorbítja a szabad rendelkezési jogosultságomat is.

A tulajdonhoz való jog alkotmányban rögzített garanciája mögött meghúzódó elsődleges jogpolitikai cél a magántulajdon védelme a tulajdonba való jogellenes állami beavatkozással szemben. Azt az igényt fejezi ki, hogy a jogszerűen megszerzett tulajdont az állam is tartsa tiszteletben. A tulajdon alkotmányos értelemben is kizárólagosságot hordoz, de ezt a kizárólagosságot a jogosult számára az államhatalommal és mással szemben is biztosítani szükséges.

Ez egyúttal azt is jelenti, hogy az alkotmányra való hivatkozás célja nem lehet a jogsérelmet szenvedett fél helyzetének anyagi jogi többletjogosítványokkal való javítása a rá nézve sérelmes, adott esetben többlethasználat szembeni fellépés során. A döntés semmisségének kimondásával azonban többletjogosítványokat nem szereznek, éppen ellenkezőleg, az eszmei tulajdonközösségből fakadó arányos joggyakorlásomat kapnám vissza.

Az alkotmányos tulajdonvédelem jogi természetét vizsgálva nyilvánvalónak látszik, hogy az alkotmánynak a tulajdont védő rendelkezései nem magánjogi jogot alapítanak, hanem a

személyeknek az állammal szembeni szabadságát biztosítják. Az alkotmány tehát nem magánjogi alanyi jogon, hanem közjogi alanyi jogon alapuló igényt biztosít a jogalanyok számára, ennél fogva az Alkotmánybíróság felé megfogalmazott kérelmem, hogy a Kúria által megfogalmazott tulajdonjogi sérelmemet az alaptörvény előtt úgy mérlegelje, mint az állam sérelmes eljárását ügyemben.

Az Alkotmánybíróságnak egyértelműen meg kell állapítania, hogy a tulajdonjogom tartalma alkotmányos szinten is – hasonlóan a magánjogi tulajdonjoghoz – elsősorban kizárólagos, a külső behatásokkal (az alkotmányos összefüggésben a bírósági behatással) szembeni védettségemet és a tulajdon tárgyával való rendelkezésem szabadságát hivatott biztosítani.

Ha az alkotmányos tulajdonvédelem kritériumait akarjuk meghatározni, három lényeges kérdést mindenképpen tisztáznunk kell: egyrészt meg kell határoznunk, hogy mi minősül **alkotmányos értelemben tulajdonnak**, azaz mire terjed ki a védelem, másrészt meg kell határoznunk, hogy mit tekintünk az **alkotmányos tulajdonvédelem szempontjából releváns beavatkozásnak**, és végül meg kell mondanunk, hogy mikor jár a **beavatkozás kártalanítási kötelezettséggel**, és mely helyzetekben kell azt a tulajdonosnak ellentételezés nélkül túrnie.

1. Tulajdonjogomat és az abból eredeztethető jogosítványaim közjogi értelemben önálló jogalkotói döntés következményeként kogens szabályok biztosítanak. Ezeket a szabályokat alapjogsérelmem megvalósítása mellett a bíróság egyoldalúan megváltoztatta. Védelmet az alaptörvény a szabályokban megfogalmazott keretek fenntartásában nyújt.

2. Alkotmányos beavatkozásnak tekinthetjük nyomós közérdekre hivatkozással bárminemű beavatkozást, vagy alkotmányos tulajdonjogi sérelmet. Esetünkben ilyenről szó sem lehet, hiszen két fél belső viszonyáról van szó és annak állami főhatalom általi beavatkozásáról.

3. Az állami beavatkozás a kártalanítás elvonásával és nem annak kötelező kimondásával valósít meg alaptörvény ellenességet, így annak túrését sem lehet tőlem elvárni, hiszen a túrés mértéke főszabályként nyomós közérdekre hivatkozással állapítható meg.

Annak megítélése során, hogy a bíróság a tulajdon tartalmát és korlátait alkotmányosan határozta-e meg, elsősorban azt kell vizsgálni, hogy a bíróság az érintettek védelemre érdemes érdekeit igazságos módon mérlegelte és ítéletében arányosan összhangba hozta-e? Ez nem történt meg, hiszen az egyik félnek igazolt többlethasználatát szóbeli megállapodásra alapozva véglegesnek ítélt.

Ezt az arányosság kritériuma szerint kell megítélni. Már meglévő tulajdonosi pozíciómba való beavatkozás, jelen esetben korlátozás akár alkotmányos is lehet akkor, ha az arányosság követelményére tekintettel a nyomós közérdekkel alátámasztott. De ügyünkben közérdekről nem beszélhetünk, mi több a tulajdonostárs előnyben részesítésével a tulajdonom változatlan fennállásába vetett bizalmam, mint alkotmányos érdek komolyan sérül.

Összefoglalva:

A Kúria ítéletével sérti a tulajdonhoz való alkotmányos jogomat oly formában, hogy a tulajdonból eredeztethető használati jogot a tulajdonjog, mint abszolút jog elé helyezi, s mint ilyen premizálva azt beavatkozik a tulajdonból fakadó magánjogviszonyba alaptörvényellenesen. A tulajdonhoz fűződő jog jelen döntésben mind a két fél jogos és törvényes érdekét kellene szolgálnia, nem pedig részlelhajlóan csak az egyik fél érdekét. Ezért kérem a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint felül vizsgálati bíróság Pfv. I. 20.669/2011/7 számú végzésének, a Fővárosi Törvényszék 43.Pf.632.388/2012/2. számú

jogerős részítéletének és a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság Pfv.I.20.724/2013/10 sz. részítéletének megsemmisítését.

Egyértelműen kijelenthetjük, hogy a folyamatban lévő ügy egy 1951 óta zajló igazságtalanságnak az utolsó törvényességi próbája.

Kelt: 2014. november 5.

Indítványozó képviselőjében:
Jogi képviselő aláírása